Kako Možemovci obmanjuju radničku klasu

Оригинални чланак

2026-07-14

3 мин. читања

Eurozastupnik Gordan Bosanac, iz stranke Možemo!, upozorava da rekordne vrućine koje ovih tjedana zahvaćaju Europu jasno signaliziraju kako je vremenski prozor ublažavanje klimatskih promjena sve manji.

Detalji. Stranka Možemo! je članica Europske zelene stranke, a Gordan Bosanac njen zastupnik u Europskom parlamentu (EP). Ovom prilikom optužio je svoje kolege parlamentarce iz Europske pučke stranke (EPP) i ostalih desnih stranaka da udovoljavaju interesima korporacija i na taj način potkopavaju Zakon o očuvanju prirode te Green Deal u cjelini.

Dodao je da se sve to čini pod izlikom jačanja europske konkurentnosti, unatoč tome što bi sudeći po Bosancu, zaštita okoliša i gospodarska konkurentnost mogle ići ruku pod ruku. Za kraj ističe da posljedicama toplinskih udara posebno osjete oni koji su za rekordne temperature najmanje odgovorni: siromašne radničke obitelji i radnici na otvorenom.

Nije dugo trebalo da se javi prozvani kolega Karlo Ressler iz Hrvatske demokratske zajednice (HDZ) koja je član EPP-a u EP. Uz neizostavan reakcionistički kič o “krajnjoj ljevici”, Ressler argumentira kako Europa čini oko šest posto globalnih emisija, te da njezin odgovor ne smije biti zatvaranje proizvodnje u Europi, uz predaju radnih mjesta drugima. Dodajući da bi takav potez bio “ekonomsko samoubojstvo”. Kritiku je nastavio u ništa blažem tonu, veličajući Europu kao razboritu zajednicu koja “odbacuje društvene i ekonomske pokuse”, oslanjajući se na “zdravorazumske politike” gurajući Zelene i njihove “sovjetske recepte” na političku marginu.

Treba da znate. S jedne strane imamo zelene liberale koji kukaju nad “neočekivanom” propasti Green Deala, a s druge imamo imperijalističke trbuhozborce koji strahuju za svoju egzistenciju pod najezdom američkih i kineskih imperijalista.

Po Bosancu, za neuspjelo provođenje ekoloških politika krivi su isključivo političari desnog spektra. No istina je da Bosanac ne uspijeva vidjeti od drveta šumu. On ne uspijeva ići dalje u svojoj kritici i vidjeti da i optuženi političari i korporacije djeluju unutar sistema u kojem je privatno vlasništvo svetinja.

Upravo to je kočnica koja sprječava realiziranje bilo kojeg projekta koji neće donijeti izravan profit kapitalistima. Bosanac naivno vjeruje, pri tome dovodeći radničku klasu u zabludu, kako nije problem do samog sistema, već do valjda koristoljubivih aktera. Ne videći da je taj sistem skrojen upravo po mjeri istih, što pokazuje i neefikasnost samog donesenog Zakona o očuvanju prirode i Green Deala.

Bosanac čak ne vidi problem u bezobzirnom tržišnom natjecanju koje je u kontradikciji sa svime što ne donosi profit. On ne shvaća da je ono što on naziva “ruku pod ruku” zapravo luksuz koji si mogu priuštiti imperijalističke zemlje, zemlje koje ostvaruju ekstraprofite izvozom kapitala. Zato on ni ne može shvatiti da imperijalistička moć Europe opada u borbi s drugim imperijalističkim zemljama.Njegov parlamentarni kolega Ressler je daleko svjesniji svoje klasne pozicije kao kapitalističkog eksponenta i imperijalističkog trbuhozborca.

Ressler shvaća među imperijalističku borbu EU i Kine kada priča o “ekonomskom samoubojstvu”. No, Ressler prikazuje to kao samoubojstvo svih klasa u Europi, dok u stvarnosti je riječ o samoubojstvu europske kapitalističke klase. Radničkoj klasi je na

kraju dana svejedno eksploatiraju li je europski, kineski ili neki drugi imperijalisti.

Prozivajući europske zelenaše za korištenje “sovjetskih recepata” kad su u pitanju ekološke politike, Ressler zbilja nezasluženo diže ljestvicu ovim zelenim kapitalističkim kolaboracionistima. Ali papir sve trpi. No kad se je već sam dotaknuo “sovjetskih recepata” bilo bi nepristojno ne navesti kakve je to ekološke “recepte” pravio Sovjetski Savez.

Prvo treba reći da za razliku od kapitalističkih zemalja, gdje nova znanstvena dostignuća u očuvanju prirode ne dolaze do izražaja zbog prirode odnosa privatnog vlasništva, u socijalističkoj zemlji, znanstvene rasprave padaju na plodno tlo. U bivšem SSSR-u je upravo centralizirano plansko gospodarstvo omogućilo primjenu znanstvenih metoda u velikom brzinom i u velikom opsegu.

Možda je dovoljno da spomenemo impresivni plan, koji je također nazivan: “Veliki Staljinov plan za preobrazbu prirode”, a koji slovi za prvi direktni pokušaj na svijetu da se preokrenu klimatske promjene izazvane ljudskom aktivnošću. Godine 1948. Staljin je postavio temelje za petnaestogodišnji projekt sadnje više od 5,7 milijuna hektara drveća u “zaštitnim pojasevima” kako bi se povećala poljoprivredna produktivnost, posebno u kolektivnim farmama i šumovitim stepama europskog djela Rusije. Te bi šume okruživale poljoprivredna polja, blokirale vjetar i omogućile razvoj ekosustava oko poljoprivrede. Kad bi se te planirane šume posložile u ravnu liniju širine 30 metara, one bi 55 puta obišle Zemlju.

Zaključak. Rješenja su vrlo poznata i jasna: veliki ekološki projekti, smanjenje emisije stakleničkih plinova, prelazak na obnovljive i čiste izvore energije te odustajanje od upotrebe bionerazgradivih materijala. Bosanac to vrlo dobro zna, a također zna da interesi kapitalističke klase, stoje na putu. No, on taj dio namjerno prešućuje i teret krivice svaljuje samo na određene kapitaliste, na korporacije vezane uz desnicu. Bosanac, a pritom i ostali Možemovci obmanjuju radničku klasu skrivajući da je problem u nepopravljivom sustavu, tvrdeći da kapitalistički razvoj i ekologija idu ruku pod ruku. Istina je da kapitalistički razvoj i profit idu ruku pod ruku, a da radnička klasa ostavljajući kockice u rukama kapitalista se može samo nadati da će se poklopiti visoka profitna stopa i ekološke politike.

No, radnička klasa se ne smije tako beznadno predati, već radi svog opstanka je dužna oteti kapitalističkoj klasi polugu za samouništenje iz ruku i uspostaviti socijalizam. Za doći do toga potrebna je izgradnja avangardne partije naoružane znanstvenom teorijom koja će voditi radničku klasu do njene konačne pobijede.

Оригинални чланак